Szamosfalvi Szilvia

Rejtély és szerelem Horvátországban

Publio
KIADÓ

Rejtély és szerelem Horvátországban

Szamosfalvi Szilvia

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

I. fejezet Dubravka levele

Június elejéhez képest nagy volt a forróság odakint. A hatalmas, ódon iskolaépületet hiába árnyékolta le a sok százéves fa, a levegő meleg fuvallata arcon csapta az ajtón kitóduló diákokat. Noha a tanítás aznap különösen fárasztó volt, a fiatalok mégis élénken csicseregve, nevetgélve lépték át az iskola kijáratát. A nyári szünet előtti utolsó héten jártak, a közeledő szabadság mámorító érzése segített elviselni a megterhelő tanórákat és a kora nyáron szokatlan, fülledt meleget. A tanári szoba csendes volt, néhány tanár volt már csak bent, pakolták össze a holmijukat, indultak hazafelé. Sofija az ablaknál lévő asztalnál ült. Aranyszőke haján megcsillant az üvegen átszűrődő nyári nap sugara. Kerek, babaarca fáradtságról tanúskodott, de szemei mosolyt sugároztak. Finom, hosszú ujjaival átlapozta az előtte álló mappát, majd a tankönyvet is behelyezte a dossziéba és az egészet berakta a fekete színű bőr aktatáskájába. A szemközti asztalnál legkedvesebb kolléganője és egyben jó barátnője, Zsuzsa ült, éppen az osztálynapló fölé görnyedt, amibe szorgosan jegyzetelte az aznap eseményeit. Sofija felállt, megigazította fehér spagettipántos topját és lejjebb húzta térdig érő piros szoknyáját. Magas, karcsú teremtés volt, szinte minden jól állt neki, amit felvett. Magassarkú, csinos cipői pedig még nőiesebb megjelenést kölcsönöztek neki. Megfogta az aktatáskáját, magához vette retiküljét, mobiltelefonját és a slusszkulcsát, majd Zsuzsához lépett. Lehajolva megcsókolta az arcát: - Elmentem Zsuzsóka. Rád is rád fér egy kis pihenés, ne maradj már soká. Majd holnap befejezed az iktatásokat. – Zsuzsa kedvesen felnézett a nőre: - Muszáj ezt még megcsinálnom, nagyon el vagyok maradva. Tudod, hogy kevés a tanár, és mindig engem találnak meg a helyettesítéssel is, mintha nem lenne elég, hogy a saját óráimat megtartsam. – Ne zsörtölődj! – legyintett Sofija. – attól nem lesz jobb. Idd meg a teádat és menj szépen haza! – Eközben felnyílt a tanári ajtaja és Iván lépett be rajta. Ahogy észrevette a szőke lányt, szeme elkerekedett és érezhető lett a zavar az arcán. Iván földrajzot tanított. Magas, sötétbarna hajú, szemüveges férfi volt, olyan könyvmoly típus, inkább konzervatív, mint modern felfogású. Immár tizedik éve tanított ebben a középiskolában és jól emlékezett arra a napra, amikor Sofija idekerült. Három éve egy őszi, borongós napon mutatta be az igazgató neki és az egész tanári testületnek az új angoltanárnőt. A gyönyörű, mosolygós lány már akkor megdobogtatta az agglegény szívét. Sofija mindig kedvesen és udvariasan beszélt vele, ahányszor egymásba futottak, de mint férfi, Iván soha nem keltette fel az érdeklődését. Túl unalmasnak és szürkének találta magához képest. Úgy gondolta, ők ketten tűz és a víz. Iván a múltszázadból itt ragadt, igazi régimódi úriember volt, Sofija viszont egy huszonöt éves, energiától duzzadó, életvidám lány. Mint embert, kedvelte ugyan a férfit, úgy ismerte meg, hogy jóindulatú és segítőkész, akire mindig lehet számítani. Iván alig mert a lány szemébe nézni, a legtöbbször kerülte vele a szemkontaktust. Most is így tett, tekintetét gyorsan elvette Sofijáról és gyors léptekkel a terem másik végében található asztalához sietett. A nő, mint mindig, most is megérezte a zavarát. Nem akarta tetézni a férfi feszélyezettségét, ezért legtöbbször igyekezett a tárgyra szorítkozni, ahányszor csak Ivánnal kellett szót váltania. Tulajdonképpen kicsit idegesítette is a férfi szégyenlőssége és esetlensége, elvégre a negyvenes évei közepén járt. Képtelen volt tisztelni, sosem tekintette olyan férfinak, akire fel lehetne nézni. Tudta, hogy Iván szerelmes belé és ez eléggé zavarta. Kellemetlen volt számára, amikor a férfi titkos, sóvárgó tekintetét magán érezte. Nem akarta szegény ördögöt megbántani, de biztos volt abban, hogy közte és e között az ember között soha semmi nem lesz, még barátság sem, hiszen ahhoz túlságosan

különböznek, maximum egy jó kollegiális viszony kialakulását tudta elképzelni. Hangosan elköszönt a többiektől és kecses, gazella lépteivel az iskola parkolója felé vette az irányt, ahol reggel óta várta kedvenc ezüst színű Peugeotja. Felnyitotta a csomagtartót, bedobta a retikült és az aktatáskát, majd beült a volán mögé, bekapcsolta a biztonsági övet és kihajtott az iskolaudvarról. Az autóban többnyire kedvenc cd-je szólt, amely George Michael válogatott dalait tartalmazta. Sofija imádta a sármos, görög származású énekest. Rendkívüli tehetségnek tartotta, a dalai és a hangja előtt is csodálattal tisztelgett. Még nem volt nagy a forgalom, mivel a lány rendszerint kettő-fél három tájékában végzett az iskolában, az emberek nagy része pedig négy-fél ötig dolgozott. Ez volt az egyik dolog azok közül, amit Sofija a tanári állásban annyira szeretett. A külvárosi iskolát elhagyva nem sokkal később már a körúton is találta magát, miközben hangosan énekelte a magnóból bömbölő George Michael Careless Whisperét. Kis garzonlakása a belvárosban volt, egy régi házak közé felhúzott, újépítésű ház legfelső emeletén. Ízlésesen rendezte be, imádta a gyertyákat, az illatmécseseket, és az apró kis lakásdíszeket. Kedvence a nappaliban található kényelmes vajszínű bőrkanapé, a szemközti falnál található rendívül hangulatos villanykandalló, valamint a legfelső emeletek kiváltsága, az óriási L alakú terasz volt, amit tavasztól őszig telerakott virágokkal, télen pedig örökzöld cserjékkel, amiket karácsony tájékán fényfüzérrel díszített fel. Barátai a pici kuckó, a valóságos kis ékszerdoboz csodájára jártak. Sofija is nagyon szerette a lakását. Nyáron sokszor kifeküdt a teraszra egy nyugágyba és egy izgalmas könyvet olvasva napozott, télen pedig a kanapén vackolta be magát meleg polár paplanja alá, egy csésze forró csokit kortyolgatva és az ablakon át nézte a hóesést. Annak ellenére, hogy különösen vonzó nő volt, Sofija gyakran volt egyedül, de ezt sosem tragédiaként élte meg, éppen ellenkezően. – Folyton hülye pasikkal hoz össze a sors! – gondolta sokszor magában. – Félnek az elköteleződéstől, komolytalanok, nem bírnak hosszútávon lehorgonyozni egy nő mellett, csapodárok, hazugok és megbízhatatlanok. Valamiért vonzom az ilyen palikat. – Az elmúlt években több kapcsolata is volt, de mind rövidéletűnek bizonyultak a fenti okok valamelyike miatt. Sofija azonban nem esett kétségbe. Túlaggodalmaskodó barátnőit azzal nyugtatta, hogy ő inkább van egyedül, minthogy ilyen idiótákra pazarolja az idejét, akikkel csak mérgelődni lehet. Legutóbbi fiúja, Sanyi a szomszédnőjével csalta meg, amíg ő osztálykirándulásra ment a diákjaival. Pár éve pedig a gyűrűs vőlegénye, Imre döntött úgy egyik napról a másikra, hogy inkább a gimnáziumi szerelmét választja. Nem csoda, hogyha Sofijának elege volt a férfiakból. Különben is őt tökéletesen kielégítette a munkája, a barátai és szeretett kis otthona, nem vágyott senki más társaságára. Pár perccel később a Peugeot beparkolt a házhoz tartozó mélygarázsba. A nő kiszállt, kivette a cuccait, majd lezárta az autót. A garázsból pár fok lépcső vezetett fel a földszinti aulába. A citromsárga lépcsőház tiszta volt, az előteret virágok díszítették. Sofija odament a postaládákhoz és kinyitotta a sajátját. Szórólapok estek ki belőle, a nő egy halk káromkodást eleresztve lehajolt, hogy összeszedje ezeket. Már majdnem a kukába dobta az összes papírt, ami a kezében volt, amikor észrevett egy borítékot a reklámanyagok között. A boríték bal alsó sarkába egy fekete átlós vonal volt húzva. – Gyászjelentés? – kérdezte hangosan. Tekintete feljebb vándorolt, a levél Opatijából jött. – Nagymama!? Csak nem? – érezte, ahogy megremeg a lába és a szíve vadul kalapálni kezd. Kikapta a levelet a reklámújságok közül és azokat a szemétbe dobva, idegesen feltépte a borítékot. Vadul olvasni kezdte a sorokat, majd hirtelen megkönnyebbült, mintha mázsás súlyok estek volna le a válláról. Vett egy nagy lélegzetet és kifújta a levegőt. – Hála Istennek! – mormogta alig hallhatóan. A levél valóban gyászjelentés volt, de szerencsére nem a nagymamája haláláról értesítették, pont, hogy a nagymamája írta a levelet, mely így kezdődött: - Bok Sofija! Kako

ste? – Miután unokáját üdvözölte és hogyléte felől érdeklődött, fájó szívvel hozta tudtára, hogy mostohanagyapja, Ivo Bunicic pár nappal ezelőtt szívinfarktusban elhunyt. Dubravka Bunicic, Sofija nagyanyja Horvátországban született, egy határon túli magyar fiú és egy horvát lány házasságából. Zágrábban töltötte a fiatal éveit. Anyanyelvi szinten beszélte a horvátot, magyarul csak keveset tudott. Horvátországban járta végig az általános iskolát és a gimnáziumot. Sofija nagyapját, Goran Kovacot a szülei ismertették meg vele, az ő barátaiknak egy szem fia volt. A férfit hamar elbűvölte Dubravka szépsége, pár hónap udvarlás után meg is kérte a kezét. A fiatal pár Rijekában telepedett le. Sofija édesapja, Aleksander is ott született. A sors fintora, hogy a férfi felnőve Magyarországra jött elvégezni az orvosi egyemet, így a magyar nyelvet tökéletesen elsajátította. Iskolai évei alatt ismerkedett meg Sofija magyar édesanyjával, Judittal, aki szintén orvosnak tanult. A diplomaosztójuk után nem sokkal összeházasodtak, majd egy évre rá megérkezett a szőke fürtös kislány, a család Budapestre költözött, a szülők egy fővárosi kórházban kezdtek el praktizálni. Aleksander kiváló sebész lett, később adjunktussá lépett elő, Judit pedig a pszichiátriai pályát választotta. Szüleinek hála, Sofija négy éves korára már perfektül beszélte mindkét nyelvet. Apja és apai nagyanyja iránti tiszteletből kapta horvátos csengésű keresztnevét, ami egyben nagymamája második neve is volt. Sofija tízéves volt, amikor nagyszülei kapcsolata megromlott és különváltak útjaik. Dubravka ezután ismét férjhez ment egy munkatársához, a nála tizenöt évvel idősebb Ivo Bunicichoz. Sofija végigolvasta nagyanyja levelét, majd összehajtotta és visszatette a borítékba. – Nagyon rossz passzban van szegénykém, iszonyúan megviselte a férje halála. – állapította meg magában. Ő ugyan nem nagyon ismerte Ivot, talán kétszer, ha találkoztak. Dubravka azonban mindig meleg szívvel emlegette, szerinte kivételesen jó ember volt. Sofija sóhajtott egyet, majd felment a lakásába és bezárta maga mögött az ajtót. – Este írok neki! – gondolta. – Felajánlom a segítségem, biztosan szüksége lesz rám, most, hogy egyedül maradt! Nem hagyhatom magára ebben a nehéz időszakban! Elutazom Opatijába! Igen! Ez lesz a legjobb! Nemsokára úgyis megkezdődik a nyári szünet az iskolában, időm lesz, mint a tenger! Biztos örülni fog nekem, olyan régen láttuk egymást utoljára! A nő egyre izgatottabb lett. – Hamarosan találkozunk nagymama! Irány Horvátország! – mosolygott magában.

II. fejezet Megérkezés Opatijába

Dubravka öröme határtalan volt, amikor unokája megírta neki, hogy az egész nyarat nála, Opatijában szeretné tölteni, hogy segítsen a temetés körüli ügyintézésben és lelki támaszt nyújtson a nehéz órákban. Az idős asszony nem szívesen panaszkodott, de most úgy érezte, hogy ereje fogytán van, ráadásul egészségi állapota is megromlott az utóbbi időben, nehezére esett a mozgás, fájt minden porcikája. Jól jött a segítség a háztartási munkák elvégzésében és a bevásárlásban. Dubravka ugyan számíthatott a szomszédjaira is, de Sofija érkezését isteni áldásnak tekintette. Nem is merte remélni, hogy unokája hónapokig nála marad. Titokban bízott abban, hogy a lány majd meglátogatja, de nem akarta magát a lányra erőltetni, ezért nem hozakodott elő vele. Gondolta, hogy unokájára bízza a döntést. Ivoval szépen éltek, sosem veszekedtek, jól megértették egymást, most azonban, hogy a férfi eltávozott, a magány egy csapásra rászakadt. Rendkívül hiányolta a társaságot, nem szeretett az üres házban lenni. Ahányszor csak lehetett, kiült a partmenti sétányra, amely csupán százötven méternyire volt a házától és onnan nézte a tenger tarajos hullámait, a fürdőzök hömpölygő tömegét és a sziklás utakon andalgó szerelmeseket. Legtöbbször a sétabotját is vitte magával, mert a parttól nehézkes volt felkapaszkodni az enyhén meredek utakon. Kétszintes házából páratlan kilátás nyílt az Adriai-tengerre, szívesen üldögélt a teraszon, amikor nem volt kedve lemenni a tengerre, vagy éppen túlságosan fájtak a lábai. A ház hátulján szintén volt egy terasz, onnan pedig az Ucka-hegységet lehetett látni, mely 1396 méteres magasságával úgy szolgálta a várost, akár egy áthatolhatatlan erőd. Dubravka imádott itt élni. Ivoval nem sokkal esküvőjük után költöztek a városba, Rijekába visszajártak dolgozni, a 8 kilométeres távolság egyáltalán nem jelentett problémát számukra. Fiatalabb éveiben Dubravka könyvelőként dolgozott, Ivo pedig gazdasági vezető volt. Sokszor kirándultak át Opatijába, és a gyönyörű tengerparti luxusüdülőhely teljesen elvarázsolta őket. A hosszú tengerparti sétányon pazar szállodák sorakoztak, melyeket balról a varázslatos és kristálytiszta Adriai-tenger, jobbról pedig az Ucka-hegység fogott közre. A Monarchia éveiben a Habsburgok rengeteg idejüket töltötték itt. Ez volt az egyik kedvenc üdülőhelyük, nem véletlenül. Sofija még sosem járt itt, mindig túl elfoglalt volt, az éppen aktuális párjával utazgatott, kirándult, a barátaival töltötte az időt, élte a saját, fiatalosan dinamikus életét. Nagyanyja pedig minden idejét a férjének és a munkájának szentelte. Aztán nyugdíjba ment és megözvegyült, most aztán semmije se maradt, ami kitöltötte volna idős éveit, csupán az otthona, és tőle távol élő rokonai. Unokája érkezését hétfőre várta, takarított, csinosítgatta a házat, hogy tisztaság és rend fogadja Sofiját. Alapjában véve is pedáns asszony volt, de most azt szerette volna, hogy minden úgy nézzen ki, mint a patyolat, így akart kedveskedni a lánynak. Kertjében pompás virágok illatoztak, háza oldalát gazdagon befutotta a mediterrán területekre jellemző, lila bougainvillea. A kerítés mentén sorakoztak a színpompás leanderek, a kert közepén pedig egy hatalmas pálmafa nyújtott árnyékot a hőségben. Az egyik sarokban volt egy pár szőlőtőke, a szőlő előtt pedig szépen megművelt veteményes, benne paradicsom, paprika és fűszernövények. A bejáratnál kétoldalt dézsában nevelt lime-, és citromfa fogadta az érkezőket. Igazi mediterrán környezet volt ez a hely. Javarészt Ivo tartotta rendben, ő vágta a füvet, gondozta a növényeket, metszette és permetezte a szőlőt, kigazolt. Az ő keze nyomát őrizte a rendezett pázsit, és az ápolt cserjék, nincs két hete, hogy visszavágta a növényeket. Aztán megtörtént a szörnyűség. Egyik pillanatról a másikra. Dubravka éppen vásárolni volt, és amikor

hazaérkezett, férjét a konyhában, a földön fekve találta, már halott volt. Az idős asszony teljesen összeomlott. Ivo távozásával az ő élete is derékba tört. Egyetlen gondolat vigasztalta, hogy az ura nem szenvedett, a szívinfarktus gyorsan és kíméletesen végzett vele. Hétfőn reggel Dubravka nagyon izgatottan ébredt. Gyorsan beállt a tűzhely mögé, hogy unokájának ebédet főzzön, húslevessel, csevapcsicsával és friss salátával várta, desszertnek pedig saját készítésű limun sorbetet csinált. Bement a hálószobába, melyet Sofijának készített elő és egy utolsó simítást tett a megvetett ágyon, és beállított egy vázányi friss virágot is az éjjeliszekrényre. A faliórára pillantott, pontban tizenkét órát ütött. - Nemsokára érkezik Sofija - gondolta. A lány eközben már Rijekánál járt, könnyűszerrel szelte a kilométereket kis ezüst Peugeotjával a Budapest-Rijeka autópályán. Szerencsére a forgalom sem volt vészes, meglátszik, hogy hétköznap volt, ilyenkor nincs turnusváltás a szállodákban. Rijekához érve nem ment be a városba, hanem továbbhajtott az Opatiját jelző tábla irányába. Noha még soha életében nem jár erre, egyszerűen ki lehetett igazodni, mert az út adta magát. Ahogy beért Opatijába, elámult a szépsége láttán. Bal oldalon megpillantotta a tiszta, csillogó tengert, melynek nyugodt hullámai finoman csapkodták a partmenti sziklákat. Az út másik oldalán pedig a hegy magasodott föléje, sötéten zöldelő fákkal és bokrokkal dúsan. Az út mentén gyönyörű, impozáns szállodák álltak, a legluxusabb igényeket is kielégítve várták az ide utazókat. A lány kikapcsolta az autó légkondicionálóját és letekerte az ablakot, hogy magába szívhassa a halszagú tenger sós illatát. Egy mellékutcához érve lehúzódott az útról, hogy megnézze a címet, ahová mennie kell. Sofija nem volt híve a GPS-nek, szerette maga felfedezni a helyeket, főleg, ahol azelőtt még nem járt. Nem bánta azt sem, ha kicsit eltévedt, mert addig is új helyszíneket láthatott. – Hol is vagyok most? – kérdezte magától, majd körülnézett. Szemközt egy hatalmas kéttornyú, sárgásszínű hotelt pillantott meg. - Hotel Palace Bellevue Opatija – olvasta le a szálloda homlokzatáról. Alatta ott volt a cím is: Ulica Marsala Tita 144/146. – Ezt itt a központ – állapította meg a lány. – Nekem valahol fel kell mennem a hegyoldalra. Keresnem kell egy utcát, ahol jobbra visz az út. – Kezébe vette Opatija autóstérképét és megkereste rajta a Marsala Tita utat. – Jól gondoltam, ez a főutca. Ez jó lesz támpontnak. – Most nekiállt megkeresni azt az utcát, ahol nagyanyja lakott. Ul. Juraja Dobrile 32. – Túlhaladtam rajta. Vissza kell mennem az Ul. Velog Jozén, ki a Nova Cestára, a Park Margaritánál jobbra fordulok, és az első utca lesz az keresztbe. Szuper, akkor már közel járok! – mosolyodott el, berakta a kesztyűtartóba a térképet és visszakanyarodott az M. Titán. Ahogy felfelé tartott a hegyoldalon a visszapillantó tükörből csodás látvány fogadta. A kékszínű tenger felületére egyre inkább rá lehetett látni. – Hú, milyen jókat fogok itt úszni! – gondolta Sofija, majd visszaszegezte a tekintetét az útra. A térkép instrukcióit követve végül ráhajtott a Juraja Dobrilére. A kapukról próbálta leolvasni a házszámokat: - 10, 12, 14…20, 22..28, ott a 32! Fehérre meszelt kétszintes kisház állt ott a 32-es szám alatt, barna kerítésén megcsillantak a napsugarak, kertje rendezett volt és meseszép. Sofija nem is gondolta, hogy ilyen szép helyen lakik a nagyanyja. A lány leparkolt a ház előtti feljárója és kétszer megnyomta a dudát. Kiszállt az autóból és az alsó teraszról idős nő kiáltását hallotta: - Sofija! Moja unuka! – összecsapta a tenyerét és örömittasan sietett fel unokája elé. Boldogan ölelték meg egymást. Az idős hölgy szeme könnybe lábadt, akárcsak a lányé. Horvátul beszéltek, mivel Dubravka alig tudott magyarul. Szerencsére az unokájának nem okozott gondot megértetnie magát, mivel perfekt horvát volt: - Bakica! Kako ste? – borult nagyanyja nyakába. – Annyira örülök, hogy látlak! – Én is örülök, hogy itt vagy drágám! – csókolta meg a nagyanyja. – Milyen szép és csinos vagy! – Köszönöm Bakica, te is jól nézel ki! – simogatta meg a vállát Sofija. – Könnyen idetaláltál angyalom? – kérdezte az asszony. – Opatijáig igen, már csak itt kellett elővennem a térképemet. – nyitotta ki a

csomagtartót a lány. – Nem is hoztál magaddal sok holmit! – méregette az egy bőröndöt és a kis kozmetikai táskát a nagyanyja. – Bőven elég ennyi nekem! – nevetett Sofija. – Ilyen melegben úgyis csak topot, meg szoknyát hord az ember, az meg kis helyen is elfér. – vágta ki magát. Dubravka mosolygó, szeretettel teli tekintetét ráemelte, megfogta a kis kozmetikai táskát, míg a lány a bőrönd után nyúlt és elindultak a kis lépcsőn lefelé a ház bejáratához. Sofija úgy nézett körül, mintha ő lenne Aliz a Csodaországban. – Mennyi szépség! Igazán gyönyörű helyen laksz nagymama! – Bizony, mosolygott az asszony – Most végre te is itt vagy, és láthatod! – Bementek a házba. Az alsó szinten hatalmas előszoba nyílott egybe a nappalival, balról egy hálószoba kapott helyet, jobbról pedig a konyha. Az előszoba végében külön wc és fürdőszoba helyezkedett el. A berendezés ízléses volt, a bútorok és a képek modernek. A tenger felől nem volt ablak, hanem egy duplaszárnyú üvegajtó állt, amelyre esténként be lehetett húzni a zsalugátert. Ahogy Sofija kipillantott, a csillámló tenger hívogatóan nézett vissza rá. – Gyönyörű! És milyen nyugalmat áraszt! – ámult el a lány. – Igen. Nem véletlenül költöztünk ide annak idején! – mosolygott a nagyanyja és leülve kedvenc karosszékébe, ő is egy pillantást vetett a hatalmas víztömegre. A lány hátrafordult és lenézett az idős asszonyra. Szelíd arca szeretetet sugárzott. – Sajnálom Ivot. Noha személyesen nem ismertem, de jó ember lehetett! – Dubravka arca megkeményedett és szívbemarkoló bánatot tükrözött. - A legjobb! – felelte halkan. Tekintete könnyes lett és a messzibe révedt. A lány megérintette a karját. - Ne haragudj, nem akartalak felkavarni! – Semmi baj kincsem, csak még túl friss a veszteség! – válaszolta az asszony a szemét lesütve. – Most már itt vagyok, és bármiben segítek, amiben csak szeretnéd! Szívesen intézem a temetést is! – guggolt le hozzá Sofija. Nagyanyja megcsóválta a fejét. - Nem kell drágám, nincs szükség rá! – felelte. – Én már elintéztem mindent, a lényeg az, hogy itt vagy, ezenkívül semmi másra nincs szükségem! – rámosolygott a lányra és arcon csókolta. – No de beszéljünk vidámabb dolgokról! – állt fel az asszony. – Mesélj, hogy megy a sorod Budapesten! Hány férfiszívet törtél össze? – viccelődött Dubravka. Sofija határozottan vágta rá. - Az a helyzet nagymama, hogy inkább ők törték össze az enyémet, nem is egyszer! – Ó drágám! – az idős nő hangja részvéttel teli lett. – Igazán sajnálom gyermekem, de egyet jól jegyezz meg: aki összetöri a szíved, az nem is érdemes rá, hogy szeresd! – Igazad van nagymama! – bólogatott a lány egyetértően, majd felnézett a plafonra, és kézen fogta a nagyanyját. - Megmutatod a felsőszintet is? – kérdezte huncutul. – Persze, mio Sofija, de nagy meglepetés nem fog érni! – nevetett az asszony, majd felmentek a lépcsőn az emeletre. A felsőrész ugyanúgy volt kialakítva, mint az alsó. – Így sokkal praktikusabb – magyarázkodott Dubravka. - Kívül is megy lépcső, így külön lehet választani a két emeletet két önálló apartmanra. Bárki magányra vágyik, teljesen elszeparálódhat – mosolygott. Az unokája visszamosolygott rá, majd hirtelen komoly lett. - Nem nagy ez a ház neked, nagymama? – De nagy! – vágta rá az idős asszony – főleg hogy most már magam vagyok! Gondoltam majd csak meglátogat valaki, és akkor úri dolga lesz idefönt! – kacsintott Sofijára. – Örömmel tölt el, hogy amíg itt vagy nálam, te használod majd az emeletet. – Ez mind az enyém lesz? – kérdezte csodálkozva a lány. – Csak ha akarod. Így kényelmesebb lesz neked, nem kell mindig kerülgetned öreganyádat! – Ugyan már nagymama! – mosolygott Sofija. – Hogy mondhatsz ilyet! Szívesen vagyok veled akár egy szobába összezárva is! – Azt nem kétlem drágám – simította végig a lány arcát – azért csak jobb lesz így! Ha bármire szükséged van, itt leszek a közelben! – Édes nagymama! – a lány hangja mély szeretetről árulkodott. – Azért jöttem ide, hogy én legyek a segítségedre, és nem fordítva! – Nekem a jelenléted mindennél nagyobb segítség! – vágta rá az asszony ellentmondást nem tűrően és magához ölelte Sofiját. – Magadra hagylak, pakoljál ki kincsem, aztán gyere le ebédelni!

Utána sétálhatunk egyet, ha van kedved! Megmutatom, mit hol találsz! – A lány bólintott. Az idős asszony sarkon fordult és kiment, de a bejárati ajtót nyitva hagyta maga után, hogy a forró tengeri levegő szabadon beáramolhasson a lakásba. Sofija sóhajtott egyet és kizipzározta a bőröndjét. – Csodásan fogom magam itt érezni, már előre tudom! – mosolygott, majd kipillantott a fodrozódó hullámokra és elkezdte a ruháit a helyükre rakni.

III. fejezet Opatijai napok

Sofija gyorsan beilleszkedett új környezetébe. Teljesen magával ragadta a táj szépsége, a horvát emberek barátságossága, mérhetetlen életszeretete és dinamizmusa. Ivo temetése nagyon meghitté sikeredett, egy tengerhez közeli kis kápolna kertjébe helyezték örök nyugalomra. A szertartáson nem voltak sokan, néhány szomszéd, pár régi kolléga, és természetesen Dubravka és Sofija. Az idős hölgy halkan szipogott a pap beszéde alatt, unokája karjába kapaszkodott és zsebkendőjével törölgette a szemét. A kápolna festői környezetben, egy szikla tetején állt, alatta a hatalmas tenger terült el. A sírhelyről csodás panoráma tárult a szemük elé. – Én is itt fogok nyugodni! – mondta az idős asszony az unokájának, miközben férje behantolt sírját nézte. – Az még odébb van nagymama! – felelte kedvesen Sofija! – Ne gondolj erre! – Dubravka elmélázott: - Azt sosem lehet tudni kedvesem! Senki nem tudhatja előre, mikor szólítja magához az Úr! – Az idős asszony mélyen vallásos volt. Kislánykora óta vallásos neveltetést kapott a szüleitől. Minden vasárnap eljárt a templomba, és imádkozott a szeretteiért. Szentül hitt abban, hogy egyszer találkozik az elhunyt szüleivel és mióta a férje meghalt, Ivoval is. Valahol már várta ezt a találkozást. Noha a reumatikus fájdalmain kívül, ami természetes volt már ebben a korban, nem volt komolyabb baja, úgy vélte, van egy bizonyos idő, ami után az élet már nem olyan, mint azelőtt, és ha eljön ez a pont, inkább érjen véget, mint, hogy átcsapjon szenvedésbe. A temetés után Dubravka kezdett megnyugodni, egyre kevesebbet gondolt Ivora, ebben pedig nagy szerepet játszott unokája jelenléte, aki elvonta a figyelmét a szomorú dolgokról. Sofija fiatal, életerőt sugárzó temperamentumos lénye bearanyozta az idős asszony napjait. Az utóbbi időben most először érezte magát határtalanul boldognak. Titkon azt kívánta, hogy unokája bár soha ne menne el! Olyan volt a jelenléte a számára, mint kiszáradt földnek az eső, vagy éhező testnek a falat kenyér, mérhetetlen lelkierőt merített belőle. Sofija segített, amiben tudott, gyakran ő ment bevásárolni a főtéren szombatonként megrendezett piacra, ahol mindig friss gyümölcsöt, zöldséget és halat árultak. Amióta Opatijában volt, rengeteg halat evett. Nagyon ízlett neki ez a tápláló, és ízletes eledel, nagyanyja pedig remekül tudta elkészíteni. Rozmaringgal, sóval, borssal megfűszerezte, citromkarikákat rakott rá és fóliába csomagolva megsütötte. Mennyei volt ez az omlós, zamatos hús. Sofija szeretett alkudozni és a piacon a férfi árusoknál ebben gyakran szerencséje is volt. Elég volt nagy, ártatlan szemekkel rájuk néznie, és szendén mosolyognia, máris sikerült lealkudnia az árakat. Dubravka szívesen főzött, főleg, miután látta, hogy unokájának mennyire ízlenek az ételei. A házimunkát se engedte át Sofijának, csak ritkán kérte, hogy segítsen a mosásban, a mosogatásban, vagy a portörlésben. Hiába hadakozott vele a lány, szívesen kényeztette, mindig magyarázkodott, hogy ez neki nem teher, és boldogsággal tölti el, hogy ismét gondoskodhat valakiről. A lány is örült, mert érezte nagyanyján, hogy napról napra több az életkedve és energikusabbá válik. Sofija szerette az ottani reggeleket. Mindig arra ébredt, hogy a nap sugarai beszűrődnek a spaletta rései között. Mikor kinyitotta az ablakot, megcsapta az a jó levegő és sós halszag, amely a tenger felől áramlott. Imádta ezt az illatot, és ezeket a nyugodt reggeleket. Ilyenkor rendszerint lezuhanyozott, felöltözött, beágyazott maga után és leszaladt nagyanyjához, aki a pacsirtákkal kelt, és már javában a reggelit készítette. Együtt fogyasztották el a reggelit, mely javarész tojásrántottából, felvágottból, juhsajtból, zöldségekből és friss péksüteményből állt. Hatalmas könnyebbséget jelentett az idős asszonynak, hogy reggelente nem kellett friss kifliért és zsemléért a közértig

elballagnia, ugyanis mindennap kenyérszállító autó rótta végig az utcákat, amelyet leintve meg lehetett vásárolni az aznapra szükséges mennyiséget. A kis furgon időközönként ismétlődő halk csengéssel jelezte, hogy éppen merre jár. Vezetője, Josip, egy negyvenes, mackós, szemüveges férfi Sofija nagyanyjával mindig nagyon kedves volt, már le sem kellett intenie a kocsit, mert a férfi tudta, hogy minden reggel a szokásosat kéri, sok magvas kiflit és zsemlét, kenyeret csak ritkán vásárolt. Ahogy odaért Dubravkáék háza elé, automatikusan megállt. Ha épp nem volt senki sem a kapuban, akkor rövidet dudált és megvárta, amíg az idős nő kiballag a pénztárcájával a kezében. Pár mondatot mindig váltottak, Josip kedvesen érdeklődött az asszony hogyléte felől és általában érdekesebb közös téma híján megvitatták az aznapi időjárás előrejelzést. A reggelihez Dubravkáék frissen facsart narancslevet és forró kávét ittak. Sofija vállalta magára a kávéfőzést, nagyon értett hozzá, hogyan lehet jó kávét készíteni, és hogyan kell szépen, gusztusosan tálalni. Miután megreggeliztek, Sofija segített leszedni az asztalt és bepakolt a mosogatógépbe. Ezután átöltözött fürdőruhára, magára terítette a fürdőkendőjét, összekészített vizet, egy kis gyümölcsöt, naptejet, szalmakalapot és törülközőt, fogta a napszemüvegét és a kedvenc könyvét, majd elindult a strandra. Dubravka sosem tartott vele, ő unokájával ellentétben nem kedvelte a fürdőzést, úszni sem tudott, neki a tenger inkább csak esztétikai élményt nyújtott. Estefelé járt le inkább, hogy leüljön kicsit a padra és figyelje az elhaladó halászhajókat és a késői fürdőzőket, akik még akkor is szép számmal lubickoltak a tengerben. Sofija viszont imádta a vizet, nem szalasztott el egyetlen napot sem úgy, hogy meg ne mártózott volna benne. Opatijában a partszakasz igen változékony volt, a központban a betonozott strand volt a jellemző. Feltöltöttek egy kis öblöt és lépcsőn lehetett a habokba merülni. Sofija nem szerette a betonos strandot, ráadásul a víz itt mély volt és meglehetősen hideg. Szívesebben keresett valami eldugottabb kis öblöt, ahol köves partot talált. A lány akárhová ment, megjelenésével mindig nagy figyelmet keltett a helyiek körében. Sima, fehér bőre, hullámos szőke haja, magas, karcsú alakja vonzotta a férfiszemeket. Sokszor bókoltak neki, és szívesen udvaroltak volna, de Sofija kedvesen, ám határozottan elhárította a közeledésüket. Cseppet sem vágyott rá, hogy kalandba keveredjen, amikor hetek múlva úgyis visszamegy Magyarországra. Ő most kizárólag a nagymamája és a saját kedvéért van itt. Ki akarta élvezni ennek a csodás helynek a varázsát és élni minden lehetőségével. Leérvén a partra, keresett egy sziklás partszakaszt, majd a sziklák előtt elterülő kövekre terítette a törölközőjét, levette a strandkendőjét, kontyba tűzte a haját és felrakta a napszemüvegét. Olyan volt, mint egy manöken, ahogy tarka bikinijében végignyúlt a törölközőn. Pár perc után a nap sugarai felforrósították a bőrét, ezért felpattant és akár egy gyerek, átadva magát az élvezetnek belerohant a hűsítő habokba. A víz itt sekélyebb volt és a hőmérsékletét is kellemesnek találta. Néhány karcsapást úszott, közben a talpa alatt rajzó apró halakat kémlelte, majd kijött a tengerből, és visszahuppant a plédre. Letörölte bőréről a vízcseppeket és bekente magát naptejjel. Az öbölben pár méterre tőle egy öt-hat év körüli kislány és kisfiú kagylókat keresett, karnyújtásnyira a szüleik nagy átéléssel meséltek valamilyen történetet. Hátuk mögött idős férfi baseball sapkában újságot olvasott. A túloldalon tizenéves szerelmes pár váltott néhány csókot és előszedett egy csomag chipset a táskából. Sofija kényelmesen kinyújtózkodott, becsukta a szemét és érezte, amint a nap melengetően süt le rá. – Ez maga a mennyország! – gondolta magában. – Megértem a nagymamát, hogy miért szeret annyira itt élni! – A víz felől örömteli gyerekkurjantások hallatszottak, amint egymást locsolták és fejeseket ugrottak. Sofija kinyitotta a szemét, úgy tíz méterre tőle békatalpas, vízipipás férfit látott újra és újra alábukni. Egy harmincas amatőr búvárpár épp most jött ki a tengerből, ismeretlen nyelven boldogan kiáltoztak

valamit a bokor alatt hűsölő rokonaiknak, mire azok odatódultak a sziklákhoz. Sofija próbálta kivenni, hogy mi ez a nagy izgatottság, észrevette, hogy a férfi búvár valamilyen élőlényt tart a kezében és azt mutogatja a többieknek. Amikor lerakta a sziklára, jól láthatóvá vált, hogy egy tengeri csillagról van szó, amit éppen most sikerült kihalászniuk. Gyönyörű, korallszínű volt és még mozgott. Sofija sosem látott élőben még ilyet. Nem sokkal később egy újabb búvár dicsekedett frissen szerzett zsákmányával, ezt azonban a lány nem ismerte fel. Elég furcsán nézett ki ez a valami, fekete volt és hosszúkás, szivacsos állagúnak tűnt és egyáltalán nem nyújtott esztétikus látványt. Ráadásul úgy látszott, mintha tüskéi, vagy tapadókorongjai lettek volna. Sofija eléggé meglepődött arcot vághatott, mert a horvát búvár mosolyogva odaszólt neki: - Tengeri uborka! - Ó! Hát ez a tengeri uborka! – kapott a homlokához – Hvala! Hallott már tengeri uborkáról, de fogalma sem volt róla, hogy hogy néz ki valójában. Mindenesetre eléggé visszataszítónak találta. – És vannak, akik ezt megeszik! – mormogta Sofija utálattal a hangjában. Vágott egy alig észrevehető grimaszt és elővette táskájából a könyvét. Lekapta a napszemüvegét, és a homlokába nyomta a szalmakalapját. Ivott pár korty ásványvizet és felütötte a könyvet ott, ahol a múltkor abbahagyta az olvasást. Az Elfújta a szél második köteténél tartott, ez volt a kedvenc könyve, vagy negyvenszer olvasta már, de még mindig nem tudta megunni. Igaz, hogy a negyvenből minimum hússzor ezt horvát nyelven tette. Sikerült megint belefeledkeznie a történetbe. Már vagy egy órája olvasott, és fel sem tűnt neki az idő múlása, csupán arra lett figyelmes, hogy enyhe égő érzése támadt a sípcsontja tájékán. – Remélem, nem fogok leégni! – vizsgálta meg a lábát aggodalmaskodva. Elővette a mobilját, hogy megnézze, hány óra van. A telefon kijelzője pontban delet mutatott. – Lassan indulok vissza, mindjárt ebédidő van! – Pár percet még ejtőzött, majd összeszedte a holmiját, kirázta a törölközőjét, maga köré tekerte a strandkendőjét és elindult felfelé az emelkedőn. Útközben megcsodálta a kerítések mentén nyíló gyönyörű virágokat, megszagolta a felé hajló leandereket, és nagyanyja házához érvén a szomszédjuk érett gyümölcsöktől roskadozó fügefájáról leszakított egy darabot. A kapujuk nem volt kulcsra zárva. Bement a kertbe és a kitárt bejárati ajtón át bekiáltott a házba: - Bakica! Hol vagy? Megjöttem! – Nagyanyja fürge léptekkel jött elé. Éppen most fejezte be az ebédfőzést. – Jókor jöttél kincsem, még forró minden, lehet teríteni! - Sofija felszaladt az emeletre, levette magáról a fürdőruhát, amely a napozás alatt már teljesen megszáradt rajta. Nedves kendőjét és törölközőjét kiterítette a teraszra, gyorsan lezuhanyozott, rendbe szedte magát, felkapott egy lenge nyári ruhát és már sietett is vissza Dubravkához. Hideg gyümölcslevest ettek, ami a nagy kánikulában nagyon jól esett neki, majd grillezett sajt és vegyes saláta következett. Az asztal közepén egy nagy kancsóban jeges víz volt. Ebéd után a bágyadtság enyhítésére ittak egy jó erős feketét is. Miután felhörpintette az utolsó korty kávét, Sofija így szólt a nagyanyjához: - Arra gondoltam, hogy délután elmegyek kicsit felfedezni a környéket. Szívesen megnézném például az Angyali üdvözlet templomot, még nem volt rá alkalmam. Nem tartasz velem? – Ha nem bánod, most nem mennék! – mondta a nagyanyja – inkább itthon szieszẗáznék egy kicsit. Jól esne picit ledőlni, a lábaimat pihentetni! – Nem érzed jól magad, maradjak inkább itthon veled? – kérdezte aggódva az unoka. – Ugyan már, semmi bajom, csak úgy látszik a kávé nem sokat javított a fáradtságomon! – mosolyodott Dubravka. – Angyalom, menjél csak nyugodtan, nézelődjél! Annyi minden látnivaló van erre, én jól megvagyok itthon. Ennyi idő után nekem már nem tudnak újat mutatni! - nevetett. – Ha így gondolod – sóhajtott Sofija – akkor rendben van. Átöltözöm és elindulok valamerre egy kicsit sétálni. – Az idős asszony elnyújtózott a karosszékben. - Nézd meg a Szent Jakab parkot is! Útba esik és egyszerűen mesés! – Jó, megnézem! – mondta a lány, miközben elpakolta a szennyes edényeket az asztalról. Aztán

belebújt ujjatlan ruhájába, megfésülte a haját, felvette a papucsát és vállára akasztotta a retiküljét. – Nemsokára jövök nagymama. – Nem kell annyira sietned, én jól megleszek! – mondta Dubravka, mire a lány rámosolygott, sarkon fordult és becsukta maga mögött az ajtót. Sofija nagy távot járt be aznap. Végigment a hosszú tengerparti sétányon, elhaladt a Leány sirállyal szobor mellett, ami Opatija jelképévé vált, megcsodálta a gyönyörű part menti szállodákat, az útjába kerülő gondozott, színpompás parkokat, belesett a kis templomok ajtajain. Mind többet és többet látott a helyből, annál jobban belopta magát a szívébe. Sokfelé megfordult már, de ilyen ékszerdobozzal, mint ez a település, még nem találkozott. A helyiek nagyon kedvesek voltak vele, útja során folyton rámosolyogtak, köszöntek neki. A főutcán a szállodák éttermeiben turisták várták az ebédjüket, a teraszok zsúfolásig tömve voltak, az emberek italjaikat és kávéjaikat kortyolgatták, és nagy vehemenciával, gesztikulálva beszélgettek egymással. Szürkületkor a levegő a nappali forróságból kellemesen hűvössé változott. Kamerákkal, fényképezőgépekkel felfegyverkezett, szépen felöltözött nyaralók lepték el az utcákat, melyek két oldalán kigyúltak a kandeláberek fényei. A főtérről horvát muzsika hallatszott, mely az esti kabócák énekével keveredve nagyon hangulatossá varázsolta a helyet. A tenger, mely nappal kristálytiszta, ragyogó vízével fürdésre csábította az embereket, most sötéten és álmosan himbálózott medrében. A víztükör visszaverte a kandeláberek és a hold fényét, mely a sötét égen világított a sok csillaggal együtt. A kikötőnél fényárban úszó koktélhajók haladtak tovább csendesen, a halászok napi munkaeszközei, a halászhajók pedig nagy nyugalomban várták, hogy kora reggel ismét használatba vegyék őket tulajdonosaik. Sofija hazafelé vette az irányt. Ahogy elhaladt a parti éttermek mellett, megcsapta az orrát a szálldogáló, frissen sütött kalamári illata. Amikor visszaért a házhoz, nagymamája már aludt. Halkan felosont az emeletre, pizsamára vetkőzött és ő is lefeküdt. Hamarosan el is aludt.